

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: I. H.**, nar. „X“, „X“, proti **žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem ul. Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, PSČ 120 00, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.11.2016, sp. zn. SZ/MPSV-2016/25937-916, č.j. MPSV-2016/248699-916,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasné podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22.11.2016, sp. zn. SZ/MPSV-2016/25937-916, č.j. MPSV-2016/248699-916, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Ústí nad Labem ze dne 19.1.2016, č.j. 19215/2016/UUA, kterým byl zamítnut návrh žalobce na změnu výše přiznaného příspěvku na péči a bylo rozhodnuto žalobci nadále poskytovat příspěvek na péči v původní výši 800,- Kč měsíčně.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že spatřuje nesprávnost žalobou napadeného rozhodnutí v nedostatečném zohlednění jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a v neobjektivním sociálním šetření, na jehož základě bylo rozhodnuto.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný ve svém vyjádření zrekapituloval průběh správního řízení. Zdůraznil, že žalobce v průběhu správního řízení nenamítal neobjektivitu sociálního šetření provedeného úřadem práce. Uvedl, že v posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí bylo provedené sociální šetření hodnoceno jako objektivní s ohledem na zdravotní stav žalobce. V sociálním šetření nebyly shledány nedostatky. Dle žalovaného je rovněž z uvedeného posudku zřejmé, že se posudková komise zabývala komplexně dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem žalobce. Žalovaný považoval posudek posudkové komise za objektivní a vypovídající podklad, na jehož základě mohlo být ve věci rozhodnuto. Trval na tom, že postupoval v odvolacím řízení v souladu s platnými právními předpisy. Dle jeho názoru posouzení stupně závislosti bylo vypracováno na základě objektivních podkladů, tedy na základě dostatečné zdravotní odborné dokumentace, na základě sociálního šetření i na základě funkčních důsledků zdravotního postižení. Žalovaný zdůraznil, že žalobce nepožadoval v průběhu odvolacího řízení přítomnost při jednání posudkové komise.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, kde uvedl, že nemůže zvedat ruce a sám se ani neoholí ani nevykoupe. Nohy jej bolí někdy tak, že se na ně ani nepostaví. Poukázal na problémy s prostatou a obtíže s chůzí na záchod.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Smyslem zák. č. 108/2006 Sb. o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“), je úprava podmínek poskytování pomoci a podpory fyzickým osobám v nepříznivé sociální situaci prostřednictvím sociálních služeb a příspěvku na péči. Příspěvek na péči, který je předmětem řízení v dané věci, se podle § 7 téhož zákona poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu. Nárok na něj má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 téhož zákona (mezi účastníky není sporu o tom, že podmínky zde uvedené žalobkyně splňuje), která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 uvedeného zákona,

pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká nebo asistent sociální péče nebo poskytovatel sociálních služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb nebo dětský domov, anebo speciální lůžkové zdravotnické zařízení hospicového typu; nárok na příspěvek má tato osoba i po dobu, po kterou je jí podle zvláštního právního předpisu poskytována zdravotní péče v průběhu hospitalizace. O příspěvku rozhoduje krajská pobočka Úřadu práce. Podle § 8 uvedeného zákona osoba (starší 18 let), která vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby, se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby, b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb, c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb, d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb. Dle § 9 uvedeného zákona se při posuzování stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis (§ 9 odst. 4, 5 a 6 téhož zákona).

Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis, kterým je vyhláška č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách. Dle § 2 odst. 1 uvedené vyhlášky se při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení. Dle § 2a uvedené vyhlášky pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

V příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. jsou vymezeny schopnosti zvládat základní životní potřeby.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**mobilita**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za

krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**orientace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**komunikace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna porozumět se a porozumět, a to mluvenou srozumitelnou řečí a psanou zprávou, porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům nebo zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**stravování**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nápoj nalít, stravu naparčovat, naservírovat, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**oblékání a obouvání**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, oblékat se a obouvat se, svlékat se a zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**tělesná hygiena**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna použít hygienické zařízení, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu, holit se.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**výkon fyziologické potřeby**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna včas používat WC, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické pomůcky.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**péče o zdraví**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovená léčebná a ošetrovatelská opatření a používat k tomu potřebné léky, pomůcky.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**osobní aktivity**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vstupovat do vztahů s jinými osobami, stanovit si a dodržet denní program, vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí jako např. vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**péče o domácnost**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna nakládat s penězi v rámci osobních příjmů a domácnosti, manipulovat s předměty denní potřeby, obstarat si běžný nákup, ovládat běžné domácí spotřebiče, uvařit si teplé jídlo a nápoj, vykonávat běžné domácí práce, obsluhovat topení a udržovat pořádek.

Podle § 11 odst. 2 zákona o sociálních službách činí výše příspěvku pro osoby starší 18 let za kalendářní měsíc 800,- Kč, jde-li o lehkou závislost, 4 000,-Kč, jde-li o středně těžkou závislost, 8 000,- Kč, jde-li o těžkou závislost a 12 000,- Kč, jde-li o úplnou závislost. Nárok na příspěvek přitom vzniká dnem splnění podmínek stanovených v § 7 a § 8 cit. zákona.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce požádal o změnu příspěvku žádostí ze dne 4.11.2015. Dne 11.11.2015 bylo provedeno sociální šetření pro účely řízení o příspěvku na péči. V rámci tohoto sociálního šetření bylo zjištěno k jednotlivým základním životním potřebám, že k lékařům cestuje žalobce s využitím MHD za pomoci svého syna a chůzi po

schodech zvládá pouze s pomocí druhé osoby – sám zvládá pouze jeden až dva schody. Lehčí předměty přenese, nají se sám, podá si sklenici s pitím apod. Žalobce byl při pohovoru orientován. V domácnosti se orientuje, stejně jako v blízkém okolí domu. Úřední záležitosti si vyřizuje v doprovodu svého syna. Žalobce zvládá verbální i neverbální komunikaci. Sluch má dobrý. Písemnou komunikaci nevyužívá, ale dokáže se podepsat. Hodnotu peněz rozpozná, ale hospodaření přenechává na synovi, který zajišťuje nákupy. Připravené oblečení si žalobce sám oblékne, kromě ponožek. S obutím bot mu pomáhá syn. Jídlo je schopen si ohřát a talíř si přinést ke stolu a najíst se. Pitný režim si žalobce zajišťuje sám. Žalobce ej schopen vyhledat a použít koupelnu. Ranní hygienu si zajistí sám. Pro třes rukou již nezvládá holení, holí jej syn. Péči o nehty zajišťuje syn. Při kompletní hygieně pomáhá syn se vstupem do sprchového koutu, kde nemá k dispozici žádné sedátko. Žalobce si sám umyje pouze intimní partie a zbytek domývá syn, který mu rovněž pomáhá s osušením a výstupem ze sprchy. Žalobce uvedl, že samovolný únik moči ani stolice nemá. Má však potíže s prostatou a tudíž se musí dopravit na toaletu hned při potřebě. Žádné pomůcky nevyužívá.

Dne 22.12.2015 byl vypracován posudek o zdravotním stavu žalobce posudkovou lékařkou MUDr. I. H. V posudkovém zhodnocení uvedla, že žalobce se dlouhodobě léčí pro ICH oběhově kompenzovanou, hypertenzní nemoc III. st. a chronický VAS. Žalobci byl v listopadu roku 2014 přiznán I. stupeň závislosti. Dle lékařky nedošlo ve zdravotním stavu žalobce oproti minulému posouzení k výraznějšímu zhoršení zdravotního stavu. Dle posudkové lékařky žalobce potřeboval s ohledem na zdravotní stav a s přihlédnutím k sociálnímu šetření pomoc při hygieně, péči o zdraví a péči o domácnost. Ostatní úkony základních životních potřeb by měl být žalobce dle jejího názoru vzhledem k jeho zdravotnímu stavu schopen zvládat, a pokud je nezvládá, není to v důsledku dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Posudková lékařka dospěla k závěru, že žalobce je osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I., neboť není schopen z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu schopen zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby.

V rámci odvolacího řízení žalovaný požádal o posudek v souladu s ustanovení § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení Posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí. Posudková komise žalobce ani jeho zástupce pro řízení před správním orgánem k jednání nepozvala, neboť předseda posudkové komise shledal shromážděnou podkladovou dokumentaci dostatečnou k objektivnímu posouzení zdravotního stavu žalobce i bez jeho osobní účasti. O posuzování zdravotního stavu posudkovou komisí byl včas písemně informován zástupce žalobce.

Komise konstatovala, že v případě žalobce považuje za nezvládnuté základní životní potřeby péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost.

Komise dále uvedla, že podrobně prostudovala mimo jiné i výsledky sociálního šetření ze dne 11.11.2016, které bylo provedeno v souladu se zdravotním stavem žalobce a které vzala při hodnocení zdravotního stavu žalobce v úvahu. Zdůraznila však, že při hodnocení zdravotního stavu musí vcházet především z funkčních důsledků zdravotního postižení. Komise konstatovala, že lékařská dokumentace ve zdravotním stavu žalobce neprokázala z funkčního hlediska zhoršení zdravotního stavu. Z ortopedického hlediska byla na RTG pouze popisována gonarthróza nově III. stupně vlevo, nadále II. stupně vpravo, avšak bez podstatných funkčních změn na těchto kloubech. Konstatovala rovněž, že na rozdíl od posudkového lékaře OSSZ nenašla objektivní korelát k samostatnému nezvládnání tělesné

hygieny za použití určitých facilitátorů – madel, sedátka, či holicího strojku. U základních životních potřeb, které komise považuje za zvládnuté, neprokázala příčinnou souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat tyto životní potřeby v přijatelném standardu, případně za použití facilitátorů.

Na základě výše uvedených skutečností komise dospěla ke shodnému závěru jako posudková lékařka, že žalobce je osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I.

Na základě výše uvedeného posudku posudkové komise bylo následně vydáno žalobou napadené rozhodnutí.

Žalobce ve své žalobě namítal nedostatečné zohlednění jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a neobjektivnost sociálního šetření. V tomto směru je nutno konstatovat, že správní orgány v rámci posouzení schopnosti žadatele zvládat základní životní potřeby musí postupovat v souladu s platnými právními předpisy. Způsob hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby je upraven ve vyhlášce č. 505/2006 Sb. v § 1 až § 2c. V § 2 citované vyhlášky je uvedeno, že při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení. Při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se tedy nezkoumá faktická dovednost žadatele ani jeho zdatnost prostřednictvím fyzických a psychických testů, ale zásadně skutečnost, zda jednotlivé rozhodné úkony z důvodu jeho dlouhodobého nepříznivého zdravotního stavu může žadatel zvládat či nikoli. Je tedy třeba posoudit, jakými zdravotními potížemi žadatel trpí a na základě tohoto zjištění následně dovodit, v jaké míře žadatele daná zdravotní postižení objektivně omezují ve zvládání základních životních potřeb. Takto žalovaný v daném případě postupoval. Zdravotní stav posoudila v rámci odvolacího řízení posudková komise na základě dostupných lékařských zpráv o zdravotním stavu žalobce. Následně posudková komise zhodnotila, zda objektivně jsou zdravotní postižení žalobce na překážku zvládnutí jednotlivých základních životních potřeb či nikoli, tedy zda žalobce má s ohledem na jeho dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav dostatek duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností, aby jednotlivé základní životní potřeby zvládal či nikoli.

Na tomto místě soud zdůrazňuje, že se komise zabývala výslovně obsahem zjištění sociálního šetření provedeného v místě bydliště žalobce. Dále se zabývala i předloženou lékařskou dokumentací. Soud plně souhlasí s postojem posudkové komise, že závěry sociálního šetření je nutno zhodnotit, ale pro rozhodnutí ohledně nemožnosti zvládání základních životních potřeb je především nutné vycházet z funkčních důsledků zdravotního postižení. Oproti předchozímu posouzení žalobce v jeho zdravotním stavu nedošlo k zásadnímu zhoršení. Komise zhodnotila, že žalobce v důsledku dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nezvládal základní životní potřeby péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Komise se rovněž vypořádala se skutečností, že posoudila odlišně schopnosti žalobce ve vztahu ke zvládání základní životní potřeby osobní hygiena, když uvedla, že u žalobce neshledala objektivní korelát k samostatnému nezvládání této základní životní

potřeby. Dle komise při jeho zdravotním postižení je možné tuto základní potřebu zvládnout samostatně při užití příslušných facilitátorů.

Soud po prostudování posudku dospěl k závěru, že výsledný závěr posudkové komise je dostatečně odůvodněný, přesvědčivý a komplexní k tomu, aby na jeho základě bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí. V posudku došlo dle soudu k dostatečné objektivizaci zdravotního stavu žalobce a jeho schopností zvládat základní životní potřeby.

Námitku nedostatečného zhodnocení žalobcova zdravotního stavu tedy soud shledal nedůvodnou.

Dále žalobce zcela obecně namítal neobjektivnost sociálního šetření. O průběhu sociálního šetření byl vyhotoven záznam ze sociálního šetření pro účely řízení o příspěvku na péči. Z tohoto záznamu vyplývá, že při sociálním šetření bylo komunikováno přímo se žalobcem za přítomnosti jeho syna I. H. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce při sociálním šetření byl řádně poučen o právech a povinnostech žadatele o příspěvek na péči. Záznam ze sociálního šetření obsahuje konstatování zjištěných skutečností bez subjektivních hodnotících prvků. Neobsahuje žádné vnitřní rozpory.

Žalobce žádným způsobem blíže nekonkretizoval, v čem spatřuje neobjektivnost závěrů sociálního šetření. Vzhledem k obecnosti námitky mohl soud posoudit danou skutečnost rovněž pouze ve zcela obecné rovině. Po zevrubném přezkoumání záznamu o sociálním šetření dospěl soud k závěru, že provedené sociální šetření nevykazuje žádné známky neobjektivity či nepřesností nebo vnitřní rozpornosti.

S ohledem na výše uvedené i tuto námitku tedy soud shledal jako nedůvodnou.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 30. srpna 2017

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová